

BOGOLJUB

VTUJINI

Štev. 7., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 15. februarja 1948.

JEZUS NA PREIZKUSNI

Z Jezusovim pojavom na svetu je v vseh krogih hudebije nastal nemir, strah in odpor.

Ko je kralj Herod izvedel, da je rojen Jezus, novi judovski kralj, ga je to zelo vznemirilo. Zbal se je. Kaj bo zdaj? Kaj bo z njegovim kraljevanjem? Kaj bo z njim? Vsa zadeva mu nikakor ni šla v račun.

Tudi med judovskimi verskimi poglavarji je Jezusov pojav povzročil veliko razburjenje. Izdajal se je za Sina božjega in delal za stvar istega Boga, katerega stališče so vsi pred judovskim ljudstvom zastopali. Pa je bila med Jezusom in njimi tako strašna razlika. Tako visoko je bil Jezus nad njimi. Bali so se ga. Čutili so se od njega ogrožene. Začeli so se zoper njega boriti. Bili so v strahu za svojo oblast.

Pa še nekoga je Jezusov pojav na svetu zelo vznemiril. Jezus je prišel na svet, da vzpostavi na svetu zopet božje kraljestvo. Da ljudi reši in osvobedi izpod oblasti hudega duha. Sama druga božja oseba se je v njem učlovečila. - Ali je to mogoče? Da bi se vlada nad svetom zdaj spremenila, da bi oblast, ki je nad ljudmi že tako dolgo izvajal, izgubil? Da bi bilo zdaj konec njegovega kraljestva?

Hudi duh se je čutil ogroženega. Kaj storiti? Treba se bo najprej prepričati, kaj je na stvari. Poizvedeti in dognati bo treba, kdo je Jezus; in s kom ima opravka. - Vseveden je namreč samo Bog. Hudi duh ima kot odpadli angel mnogo ostrejši razum kakor človek, vendar človekovih zgolj notranjih dejanj razuma in volje tudi hudi duh ne more vedeti. Tako hudi duh tudi ni mogel spoznati v Jezusu božje osebe, dokler se ta ni začela po svojih dejanjih kazati na zunaj. - Hudi duh je hotel biti na jasnem glede Jezusa še preden je Jezus začel javno delovati. Šlo mu je za res. Morda pa vsa stvar le ni tako nevarna. Morda je pa Jezus vendarle navaden človek. Toda dognati je treba. Kaj storiti? Dotaknil se ga bo v pravem času in previdno prav na tisti točki, kjer bo najbolj občutljiv. Če je človek, se gotovo ne bo mogel zatajiti. Deslej se mu je že tolikokrat posrečilo. Tudi prvi človeški par je na ta način zapeljal.

Ustrezi zahtevam svojega telesa!

Poskusil bo s hrano, z uživaželjnostjo. "In pristopil je skušnjavec ter mu rekel: "Če si Sin božji, reci, naj bodo ti kazi kruh!" Kaj bo Jezus na to storil? Če je človek, se bo po štiridesetdnevni postu gotovo vzbudilo v njem poželenje po hrani. Tako tudi na. Naj dobro pozna ljudi in dobro ve, da je mnogim vse, samo če bi si lahko vse privoščili, da bi dobro jedli in pili, da bi mogli po mili volji uživati. Za dobro službo, ki bi jim omogočila udobno življenje in uživanje vseh vrst užitkov bi dali vse: čast, dobro ime, poštenje, čistost, zdravje, mir vesti, narodnost, vero, celo zveličanje. Vse to jim ni nič, glavno je, da se uživa. - Kaj bo pa Jezus storil? Če je navaden človek, ne bo odklonil, vsaj po-

polnoma ne. Jezus je ponudbo gladko odklonil s pripombo, da so še druge dobrine, ki so večje kakor je kruh in uživanje.

Hudič ni uspel. Kaj pa zdaj? Treba bo drugo pot ubrati. Mora se prepričati, kdo je Jezus. Z uživaželjnostjo ni bilo nič. Za to ni dovzeten. So ljudje, ki prezirajo uživaželjnost pa ne zaradi skromnosti, ampak iz napuh. Hočejo pokazati, da so oni nad take nizke reči vzvišeni. Kaj pa, če bi poskusil z napuhom? Morda je pa tu njegova šibka stran? Tu bo skoraj gotovo uspel. Saj je skoraj vsak človek zanj dostopen, taki, ki se jim je posebej uživaželjnost. Sebi ukrotiti pa še posebno. Kako bi vzbudil v njem napuh? Postavil ga bo pred izbiro, da bo moral nekaj nenavadnega narediti ali pa bo pokazal, da nič ne zmore. Gotovo se ne bo pustil ponižati in osramotiti.

Vzvišen nad vse druge...

"Potem ga hudič vzame s seboj v sveto mesto in ga postavi vzh templja ter mu reče: " Če si Sin božji, vrzi se doli, zakaj pisano je: Svojim angelom bo za te zapovedal in na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen!" Kaj bo na to Jezus storil? Če je človek se bo pokazal. Ne bo se vzdržal in se pustil osmešiti. Doslej se mu je preizkušnja z napuhom že tolikokrat tako lepo posrečila. Toliko jih je že prepričal, da oni morejo vse in smejo vse. Oni smejo brati vse, smejo iti v vsako družbo, na vsako zabavo, oni smejo slišati in videti vse. Zanje ni nevarnosti. Za druge slabotne, nepoučené, morda že, zanje pa ne. Njim se ni treba bati. Nič jim ne bo škodovalo. Oni so vzvišeni nad take nevarnosti.

Koliko jih je že na ta način, s tem, da jim je vzbudil napuh, poslal v prepad. Mnoge prav iz visokega. Za te je bil skok še posebno usoden. Kaj bo Jezus storil? Lahko bi skočil v globino. Nič bi se mu ne zgodilo. Toda kot učlovečeni Sin božji tega ni mogel. Pokazal bi se prevzetnega, kar je pa z njegovim božanstvom nezdržljivo. Tudi z napuhom pri Jezusu ni šlo. Jezus je skušnjavca zavrnil: " Pisano je: Ne skušaj Gospoda svojega Boga."

Jezus mu je naravnost povedal, kdo je. Pa hudič mu ni verjel; on spleh ničesar ne veruje. Ugotoviti mora, kdo je Jezus. Se bo poskusil. Ne sme odnehati. Je važno. Gre za njegovo oblast. Morda bo pa Jezus le za katero slabost dovzeten in če bo le za eno, bo že na jasnem, da nima z Bogom ampak le s človekom opravka. Tega se mu ne bo treba bati. Ta mu kraljestvo ne bo uničil. Kje naj še poskusi? Kje je človek še zelo dovzeten in ranljiv? Kaj pa, če bi s pohlepom, lakomnostjo? "Znova ga vzame hudič s seboj na zelo visoko goro, mu pokaže vsa kraljestva sveta in njih slavo in mu pravi: "Vse to ti dam, če pred me padeš in me moliš!"

Za denar je vse naprodaj...

Mnoge je že takole popeljal na visoko goro, da se je lepo vedelo vse bogastvo, oblast in sijaj sveta. Zelo mikavno jim je vse prikazal, še lepše kakor je v resnici. Vse to jim je obljubil, če pred njega padejo in ga molijo. Mnoge že je premagal pohlep, lakomnost, da bi čim več tega pridobili. Čeprav se predajo hudiču. Čeprav bo treba spolniti vse, kar bo on zahteval. Čeprav z najtežjimi krivicami, zločini, krvjo, lažjo, prevarami in nasiljem, samo da bi dobili imetje, oblast, sijaj. - Kaj bo pa Jezus storil? Velike cilje ima pred seboj. Kraljestvo hoče ustanoviti. Gotovo bo tudi on poskušal za vsako ceno svojo namero izpolniti. Prilika mu je dana. Če je človek, je ne bo odklonil.

Jezus je tudi tretjo preizkušnjo prestal. Tudi za pohlep in lakomnost po bogastvu, oblasti in sijaju sveta ni bil prav nič

dovz ten. - Satan je satan iskal, ni naš l. I. kaj je pri J zusu
človeške slabosti, pa je našel pri njem božjo moč, ki se ji je mo-
ral ukloniti in bežati, ko mu je ta ukazala: "Poberi se satan, za-
kaj pisano je: Gospoda svojega Boga moli in njemu samemu služi."

Nekaj vsakdanjega

Zgodba o hudičevem skušanju Jezusa se ponavlja v vsakem
človeku. Ali se ni tudi že v nas? Ali ni tudi nas že od različnih
strani preizkušal? Nam čaral vse mogoče prijetnosti pred oči, uživa-
vanje, čast, oblast, imetje? Večkrat je morda imel že tudi uspehe?

Njegovo delo je pač boriti se zoper božje kraljestvo.
Božje kraljestvo pa je v nas, v ljudeh. Zato se z ljudmi bori.
Vsakega posebej napada. Prav nikogar ne izpusti. Pri vsakem podobno
poskuša kakor pri Jezusu. Čim bolj mu je kdo nevaren, čim več bi
lahko storil za božjo čast in božje kraljestvo, tem hujše ga priz-
kuša. Vsakega posebno tam napada, kjer je najbolj občutljiv. Vse
mogoče ponuja in obljublja pod pogojem, "če pred me padeš in me
moliš."

Jezus je vse satanove ponudbe odklonil. V njem je bila
božja moč. Kaj pa mi? Samo s svojimi močmi jih ne moremo, vsaj vseh
ne in stalno ne. Potrebna je tudi nam božja moč. Da bi tudi mi imeli
nekaj te božje moči, prav zato je Jezus prišel na svet, zato živel
in učil, trpel in umrl in prav zato bil tudi skušan. Od tu nam pri-
haja vse božja moč, božja milost po zakramentih in drugih sredstvih,
ki jih je Jezus določil, če jih pravilno rabimo.

Sami smo preslabi. Toda po besedah sv. Pavla se "moč v
slabosti spopolnjuje." Kar mi sami ne zmoremo, to nam božja moč
dopolni. Z Jezusom zmoremo, kar bi sami ne zmogli. Pa še z Jezusovo
pomočjo moramo napeti vse sile. Bog tako hoče, da sami storimo vse,
kar je v naši moči in kolikor sami več ne zmoremo, nam Bog dopolni.
Zato pa vse, kar zmoremo, tudi skušnjave satanove, zmoremo po besed-
dah sv. Pavla samo "v njem, ki nas podpira."

Ko je hudič odšel, so angeli pristopili in mu stregli.
Tudi to se ponavlja. Tako je s človekom vedno, če je premagal
skušnjavo. Angeli pristopijo. Kako sladko in zmago slavno je v duši,
ki je pregnala skušnjavo. Zlasti, če je bila skušnjava zelo huda.
Kos nebeškega veselja in sreče čuti taka duša. Bog da še na zemlji
okusiti del sreče in veselja, ki ga namenil v nebesih vsem, ki
odločno odbijajo skušnjave po vzgledu in s pomočjo Jezusovo.

NAŠIM DEKLETOM

Gotovo je želja vseh slovenskih deklet, da ostanejo tudi
v tujini zveste Bogu. Svojega katoliškega prepričanja, zaradi ka-
terega smo bile že ob odhodu od doma pripravljene sprejeti vsako
žrtv tudi v bodoče ne bomo zatajile. Naša največja odlika je, da
smo božji otroci in to hočemo tudi ostati. V taborišču, kjer smo
živele do sedaj skoraj med samimi Slovenci, kjer je bilo prilike
dovolj za vestno izpolnjevanje verskih dolžnosti, kjer smo imele
dobre prijateljice, ki so nas s svojimi zgledi vzpodbujale h kre-
postnemu življenju, to ni bilo ravno težko. Dovolj opore smo dobi-
le. Ali pa nam bo tudi tujina pri izpolnjevanju naših verskih dol-
žnosti, pri rasti našega duhovnega življenja nudila oporo? Lahko
si z gotovostjo rečemo, da ne.

Da bomo mogle ostati zvesti otroci božji, se moramo že
sedaj zavedati, da se bomo morale v tujini za svoje katoliško pre-
pričanje boriti, če ga bomo hotelo ohraniti. Za borbo pa se moramo

pripravi. Zato je potrebno, da poznamo vsa sredstva, vse načine, metode in orožje, s katerimi nam bodo skušali iztrgati iz naših src največjo dobo, največji zaklad, ki so nam ga dale na pot naše drage matere - našo vero.

Vsa miselnost današnjega sveta je obrnjena v tostranstvo. Vršila se kruta, neizprosna borba med dobrim in zlim. Te borbe ne bo konec danes ali jutri, šla bo še naprej, do skrajnosti. V svetu vlada brezbožni duh, ki z vsemi sredstvi skuša zastrupiti duše, zamegliti pogled, s prevarami in lažmi omrežiti pravo miselnost, ukovati duha v verige suženjstva strasti in slabih nagnjenj. Prerok pravi, da je med dobrimi lahko biti dober, v trpljenju in preizkušnjah se šele spoznajo junaki.

Javno mnenje, t.j. mnenje večine ljudi, tudi v Ameriki, ki se ti danes zdi morda obljubljeni deželci, ni katoliško. Ljudje trdijo, da je vera privatna zadeva posameznikov. V družabnem, političnem in gospodarskem življenju nimata Bog in Cerkev nobene besede, nobene veljave. Prevladuje mnenje, da so vse vere enako dobre, vseeno je po kateri živiš, vse te bodo zveličale. Oudila se boš, če ti povem, da je tako napredna Amerika, versko zaostala. Same predobro občutimo veliko duhovno pomoč in oporo, ki jo prejemamo pri dnevni sv. daritvi, pri pogostem prejemanju Najsv. Zakramenta. Trpljenje, ki ga je bilo v najinih zadnjih letih nič koliko in v katerem smo iskali tolažbo in pomoč pri najboljšem Tolažniku, nama je pokazalo pravo pot, Resnico in Življenje. V svetu pa, kjer je vsega v izobilju, kjer se množica ljudi koplje v brezdelju, da tega spoznanja še niso prišli.

Tudi nrvnost je na veliko nižji stopnji, kakor pri nas. Versko popolnoma brezbržen Slovence, ki je pred meseci odšel v Kanado, piše: " Za mlada dekleta je tu veliko nevarnosti. Tu je dolar gospod. Vse je mrzel račun. Dolar vlada in skoraj vsakega obsede takozvana dolarska bolezen. Grozno so lačni ljudje, a še hujši so presiti! Nesrečni so, ker so mize prepolne. - Sam tavam preplašen, z neutrušenim hrepenenjem po tem svetu - iskaje miru. Bog - samo v tvoji neskončni ljubezni in odpuščanju je moja rešitev."

Svetu gre za materialne koristi. Zanj so božje in cerkvene zapovedi ali nrvni zakon postranskega pomena. Za udobno življenje vse naredijo, vse žrtvujejo. Jez mero povečujejo podjetnost in iznajdljivost. Zapostavljajo pa ponižnost, skromnost in zadržanost. Ali misliš da so srečni? Iščejo srečo v svetu, pa niso še prišli do spoznanja, da je prava sreča v Bogu, in da je naše srce nemirno, dokler v Njem ne počije.

Ali se zavedaš kolika nevarnost preti, da bo tako zmotno gledanje zajelo tudi tebe? Morda se bodo norčevali iz tvoje pobožnosti, ovirali te bodo pri izvrševanju verskih dolžnosti zaradi svoje brezbržnosti. Popustila boš enkrat, dvakrat. Sledila bo mlačnost in vedno večje opuščanje vsega, kar bi te obdržalo na višini.

Cisto verjetno je, da tudi ne bo prilike za sv. mašo. Lahko se zgodi, da boš imela do cerkve 50 km ali še več. Naši drvarji v Kanadi morejo ob nedeljah le po radiju poslušati sv. daritev. Prvič so bili pri sv. maši za božič v 60 km oddaljenem mestu. Tudi ne bo prilike za pogosto prejemanje sv. zakramentov in za spoved v materinem jeziku. Ne bo prilike za poslušanje božje besede in ne na božnih časopisov, katerih branje bi ti bilo v duhovno oporo.

Je tvoja vera ne bo živa in trdna, če je zgrajena kot stavba na pesku, če jo drži pokoncu samo misel, da je potrebna pač zato, ker so po njej živeli tvoji predniki, starši, ker žive po njej ljudje okoli tebe, potem se bo ob prvem vetru zrušila.

Da bomo premagala vse ovire, nam je potrebna močna in živa vera, ki raste v zaupanju v Boga in božjo previdnost. Ali se bomo

ščine,

1948

ustrašile vseh težav in postale melodušne? Nikakor! Trdne v veri s pogumom gl čamo v bodočnost! Bog na preizkuša človeka preko njegovih moči. Nas ni dvoma, da bo Bog uredil vse tako, kakor je za nas najbolj prav, če bomo vse težave in skrbi polagale v Njegovo Presveto Srce. Kdor v Bogu živi, se nikogar ne boji!

Prosimo pa že sedaj za močno, živo vero, da bomo mogle v tujini ostati zveste Bogu in Kristusovi Cerkvi!

BRATOM IN SESTRAM RAZRŠENIM DO TUJINI

Spet po daljšem presledku nekaj za vas, ki ne živite v taborišču. Skoro gotovo bo marsikdo in marsikatera, ko bo tole prebral z omalovaževanjem stvar odložil. Vem pa, da je marsikdo toliko resen da se toliko zaveča in da na svoje versko zdravje, da se bo zamislil in poskusil.

Duhovne vaje bodo v taborišču v Spittalu - skoro malo misijona, 23. febr. se bodo začele za žene, 1. marca za dekleta, 8. marca za fante in 15. marca za moše. Začele se bodo vedno v ponedeljek zvečer in končale v soboto zjutraj. Kateremu, ali kateri je mogoče se odtrgati, naj to stori in pride. Krasna prilika za poživitev in utrditev v rskega življenja in prilike za odpravo velikonočne dolžnosti. Pišite kar na pisarno papeškega delegata, taborišče Spittal bar. 18, 21.

ZA VSAK DAN

Ko govorimo o krepostih, mo ramo ločiti razne vrste kreposti. Kreposti so take, ki jih človek s svojimi moči in zmožnostmi lahko pridobi in take, ki jih na noben način s svojimi človeškimi naravnimi moči ne bi mogel pridobiti. Zato takim pravimo nadnaravne, prejšnjim pa naravne. Nadnaravne so tri: Vera, upanje in ljubezen. Te človeku da Bog z milostjo vred.

Pri drugih krepostih pa je tako, da jo človek s svojim trudom in seveda podprt z milostjo božje sam pridobi. Zato jim pravimo pridobljene. Lahko pa se zgodi, da jih bog človeku kar da brez njegov ga posebnega truda, takim pa pravimo vlite kreposti. Lahko bi jim včasih tudi rekli prirodjene kreposti. Saj ima vsak človek skoro kakšno dobro stran, da kako dobro delo prav lahko brez posebnega truda vrši. Ta je izr dno usmiljen, oni pravičen, spet drugi vztrajen, srčen itd. Bog je te kreposti vlil, ali radi posebnega truda staršev, ali iz kaknega drugega razloga.

Dobe se ljudje, ki imajo kako krepost v izredno veliki meri - junaško stopnjo kreposti, ki skoro presega človeške moči. Za primer navedimo junaško ljubezen in požrtvovalnost za rešitev duš pri našem misijonarju škofu Baragu. Tako junaško stopnjo kreposti zahteva sv. Cerkev za svetniško čast.

Stopnja ali mera kake kreposti je lahko pri raznih ljudeh različna. Ta ima ki post usmiljenja do bližnjega nekoliko, drugi več, tretji še več. Vse kreposti so pa v zvezi med seboj tako, da nobene kreposti v popolni meri ne more imeti tak, kdor kake kreposti sploh nič nima. More imeti te ali druge kreposti nekaj, v popolni meri pa ne.

Navadno je pri ljudeh tako, da ima kdo vse kreposti, ena med njimi pa je razvita še v posebni meri. Vse kreposti na njem so lepe, ta je pa še posebno lepa. Kakor na vrtu, kjer raste veliko lepih cvetk. Vse so lepe, vse prijetna. Pa še vendar ta odlikuje po

posebno lepi barvi cvetov, druga po prijetnem vonju, tretja po lepoti listov itd. Tako je tudi s krepostmi. Pri enem je zlasti razvita ta, pri drugem druga. Vrt krščanskih kreposti je različen in prav ta različnost je lepa, ugaja in privlači nase.

Kreposti seveda brez božje milosti niso mogoče. Vse prihajajo iz dobrote božje. Nekateri, katerih bi človek s svojimi močmi sploh ne mogel dobiti, nam je Bog podaril - vlil - s posvečujočo milostjo, pri drugih pa nas s posebno dejansko milostjo podpira, da jih pridobimo, če se za-nje trudimo. Treba pa je resne volje in vaje vsak dan, pa tudi ponižni molitve vsak dan sproti za krepost katero hočemo doseči.

Vzor vseh kreposti nam je Jezus učlovečeni Sin božji sam in potem najsvetejša Njegova mati Devica Marija, ponižna dekla in posnemovalka Gospodova.

Za posamezne kreposti imamo poleg tega najlepše vzore še v svetnikih. Ti so bili ljudje, kakor smo mi, so se morali boriti z istimi slabostmi, napakami in težavami, kot mi, pa so se z vztrajno vajo in ponižno, neprestano molitvijo povzdignili do junaške nare kreposti. Le poskušajmo jih posnemati in priporočajmo se jim zlasti za tiste kreposti, v katerih so se oni posebno odlikovali.

IN ODPUSTI NAM NAŠE DOLGE!

Oče! Tvoj sin nas je učil ljubiti Tebe in bližnjega! Toda, žal, na to zapoved, ki je največja, pozabljamo in grešimo. Zato nas je tudi učil prositi oduščanja.

Imamo dolžnike: žaljivce, krivičnike, zlodejnike. Z besedo in dejanjem so nas žalili, nas še žalijo. Z besedo in z dejanjem nam delajo krivico, pa mislijo, da delajo prav. Z besedo in dejanjem nam povzročajo zlo in so nam ga povzročili, po naših sodbah nepopravljivo, neodpustljivo zlo. Prelivali so kri, še jo prelivajo, obrekovali so in še obrekujejo, uničevali naše dobrine in jih še uničujejo. Gospod! In Ti hočeš, da jim odpustimo, da jih ljubimo? Hočeš, da jim iztegnemo roko v spravo? Hočeš, da prepustimo Tebi maščevanje?! Mar ne terjaš od nas preveč?! Preveč, Gospod?!

Dolžniki smo: Tudi mi smo žalili, delali krivico bližnjemu. Z besedo in dejanjem, v željah in sklepih. Pa ne le, da smo, tudi še sedaj delamo zlo. Vsak dan. Ne misli, da ne vemo. Sicer pred seboj skrivamo, tajimo pred Teboj in seboj, toda, če pogledamo v svojo dušo, če poslušamo vest, ki je Tvoj glas, tedaj, tedaj moramo priznati • Gospod, tudi mi smo krivičniki, žaljivci, zlodejniki, če ne v dejanju, pa vsaj v željah, v volji.

Dolžniki smo! Dolžniki napram Tebi, Oče! Kolikokrat smo Te žalili, teptali Tvoje zapovedi, prestopali Tvojo voljo, zametavali Tvojo besedo. Namesto, da bi služili Tebi, smo stopili v službo Tvojega zopernika. Gospod, Gospod, mar ni naša dolžnost, da Te prosimo oduščanja?

Toda, toda... Gospod, kako naj pričakujemo ljubezni od Tebe, če ni ljubezni v nas? Kako naj pričakujemo oduščanja od Tebe, če mi ne oduščamo? Vemo, verujemo, čutimo, Gospod, da moramo najprej sami odpustiti, če hočemo, da nam odpustiš Ti. Odpustiti moramo vse, tudi največje krivice, kaj pa so one v primeri s krivicami, ki smo jih storili Tebi? Nič, prav nič! Še manj kot nič!

Odpusti...! Oduščamo! Brez ljubezni ni krščanstva! Menimo, da smo kristjani, kristjani po življenju in prepričanju, morda celo, da smo mučenci radi krščanskega prepričanja. Toda, če merimo svoj krščanstvo z merilom, ki ga imaš Ti, z ljubeznijo, tuj vidimo, da je naše krščanstvo prazno, da smo le pobeljen grob, da smo doneči bron, da je naše krščanstvo laž, ker ne ljubimo

bližnjega, pa hočemo ljubiti Tebe! O nespametniki!

Ljubezen! Ljubezen v spoštovanju, v potrpežljivosti, v prizanesljivosti, v obzirnosti, v nesebičnosti, ljubezen radi Boga, ljubezen v Bogu!

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje)

RAZPAD RIMSKEGA CESARSTVA.

Ponosno in silno rimsko cesarstvo pričinja počasi razpadati -- počasi toda vztrajno. -- Na osvajanja sploh ni več misliti. Iz severa se pojavljajo mladi narodi in trkajo na rimska v a. Rimske legije niso več zmožne varovati in obdržati državnih meja.

V četrtem stoletju se pojavijo od Severnega do Črnega morja germanski rodovi. Velika gotska bitka ob Drinopolju dne 9. avgusta 378.l. kjer je bil premagan cesar Valencijan, je bila odločilna za stari rimski svet.

V tem težkem času se je pokazalo, kako polno blagoslova in pametno je bilo, da je Cerkev dobila mir in svobodo. Razširjala se je nemoteno in vzela nase vlogo rešiteljice in posredovalke; kot varni otok je bila za tedanji razrvani svet. Ponovno se je pokazala kot varovalka rimskega ljudstva v zunanji stiski, ko je Alarih -- gotski kralj že tretjič oblegal rimsko mesto, v katerem je vladala lakota in največja stiska. Papež Inocenc I. (401-417) je šel tedaj z rimsko delegacijo v tabor cesarja Honorija v Raveni, da ga pregovori v njegovih namerah in načinu politike, medtem pa je Alarih že vdrl v Rim in ponosni Rim je tedaj prvič padel pod tuje gospodstvo. Papež je hitel nazaj in v pogajanjih z Alarikom dosegel rešitev cerkva in bazilik apostolskih knezov -- prvakov.

Nekaj let pozneje je bil zopet papež Leon Veliki (440 - 461) branitelj in rešitelj Rima. Pomladi l. 452 je vdrl hunski kralj Atila v Italijo, da bi zavzel Rim; papež gre v Mantovo in odvrne Atilo od tega naklepa in s tem reši ne samo Rim ampak celo Italijo. To zgodovinsko poslanstvo je ovekovečil veliki slikar Raffael v cni svojih najboljših slik. -- Hunsko vojsko so nato zavedale razne nesreče, lakota, boleznj in nazadnje so jo napadle še legije vzhodno-rimskega cesarja Marcijana. -- Zopet je pretila Rimu nova nevarnost. Vandalski kralj Gajzerih je s svojim brodom pristal ob ustju Tibere, tam pr magel rimskega cesarja Maksima in se napotil proti Rimu. Sivolasi rimski škof -- papež Leon Veliki, gre že drugič reševati Rim. Naproti gre zmagovalcu in ga odvrne od obleganja Rima.

Zaton rimskega cesarstva in njegove slave je to. Konec mu naredi germanski vojskovođa Odoakar, ki odstavi zadnjega rimskega cesarja Romula Avgusta, ki je bil itak samo še naslovni cesar.

Tisočletno rimsko cesarstvo je prenehalo in z njim stari vek.

(Dalje prihodnjič).

LUCIA DE GASPERI, druga hči italijanskega min. predsednika, ki je pred kratkim promovirala na državni univerzi v Rimu iz filologije, je vstopila v red šolskih sester Marijinega Vnebovztja.

MALO PRED BOŽIČEM je umrla mati zagrebškega nadškofa Stepinca. Pretrpela je strašno veliko. Snega sina so ubili nacisti, dom požgali fašisti in za nazadnje doživela še obsedbo sina nadškofa.

ABESINSKI SKOP. in apostolski delegat v Adis Abebi, monsignor Schidan Marijan Cassa se je mudil pred kratkim v Rimu in dal zastopnikom tiska zanimiva poročila o stanju kat. Cerkve v Abesiniji: Autokefalna (samostojna) etijopska (abesinska) Cerkev se je pred kratkim priglasi za neodvisno od aleksandrijske Cerkve v Egiptu. Ta korak smemo razlagati kot približevanje k Rimu. Ko so nedavno v Addis Abebi apostolski prefekti in vikarji Vzhodne Afrike imeli konferenco, je prišel v poslopje apostolskega delegata tudi etijopski metropolit, da bi - kakor je sam rekel - izkazal spoštovanje papeževemu zastopniku. V nadaljnjem razgovoru so razmotrivali razlike med obema Cerkvama in je bilo poudarjeno to, da imajo Etijopci kat. Cerkev za mater vseh Cerkva. Zastopnik Etijopcev je izrazil tudi željo, da bi šel osebno v Rim in tam začel razgovore za zedinjenje. Ni izključeno, da bodo ta prizadevanja v doglednem času privedla do razveseljivega zaključka.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

Nekaj minut je tako visel ob vratih, da je zopet prišel do sapa in zavesti. Nato je počasi s tresočo roko odprl vrata in vstopil na prosto. Noge so se mu tresle in v glavi se mu je vrtelo. Bilo mu je hudo, da bi najraje zajokal. Ko je zopet počasi zaprl vrata in stopil na železno strgalo mu je z obema nogama hkrati zdrselo in tisti trenutek je omahnil po tleh ter obležal.

4.

Župnik Janez je se el tisti večer ob topli peči in molil iz brevirja. Imel pa je navado, da se je vsak večer, kadar se je vršila pevska vaja, oglasil pri pevcih. Tudi danes je to nameraval. Za naslednji dan je opravil nekaj brevirja. Pogledal je na uro: Osem.

"Pa naj zadostuje za danes" si je mislil, vstal, si ogrnil suknjo, poveznil na glavo klobuk in počasi odškripal v pri-
tličje. Na hodniku je bilo vse temno. Gospod je postal in prisluh-
nil. Vse tiho. Ali se morda moti? Saj je vendar danes petek? Ali
p vci niso imeli vaje, ali pa so že končali. Stopil je v kuhinjo.

"Valerija", je dejal svoji sestri, ki mu je gospodinjala,
"ali so pevci že odšli?"

"Pevci?", se je začudila Valerija. "Danes jih ni bilo
slišati!"

"Tudi jaz jih nisem slišal" je dejal gospod župnik in
odšel po hodniku proti glavnemu vhodu. Odprl je vrata in pogledal
na desno in levo, kot bi hotel pogledati za pevci. Tedaj je pa v
slabem luninem svitu opazil, da nekdo leži pred župnišnimi vrati.
Stopil je za korak nazaj in zaklical v hodnik:

"Valerija, hitro luč, tu se je zgodila nesreča."

Dekla je hitro pograbila veliko vozno leščerbo in obe
z Valerijo sta odhiteli po hodniku na prag.

"Sem posveti" je dejal gospod župnik in obrnil na tleh
ležečega na hrbet, da mu je mogel videti v obraz.

"Bog nebeški, to je pa naš organist Blaž" je zastokal
gospod župnik. Valerijo je pa nesreča tako zadela, da je mahala z
rokami, mendrala po snegu sem in tje in vpila: "Jemnačka, jemnačka,
kaj bo pa zdaj?" (Dalje prihodnjič.)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri
Lienzu.